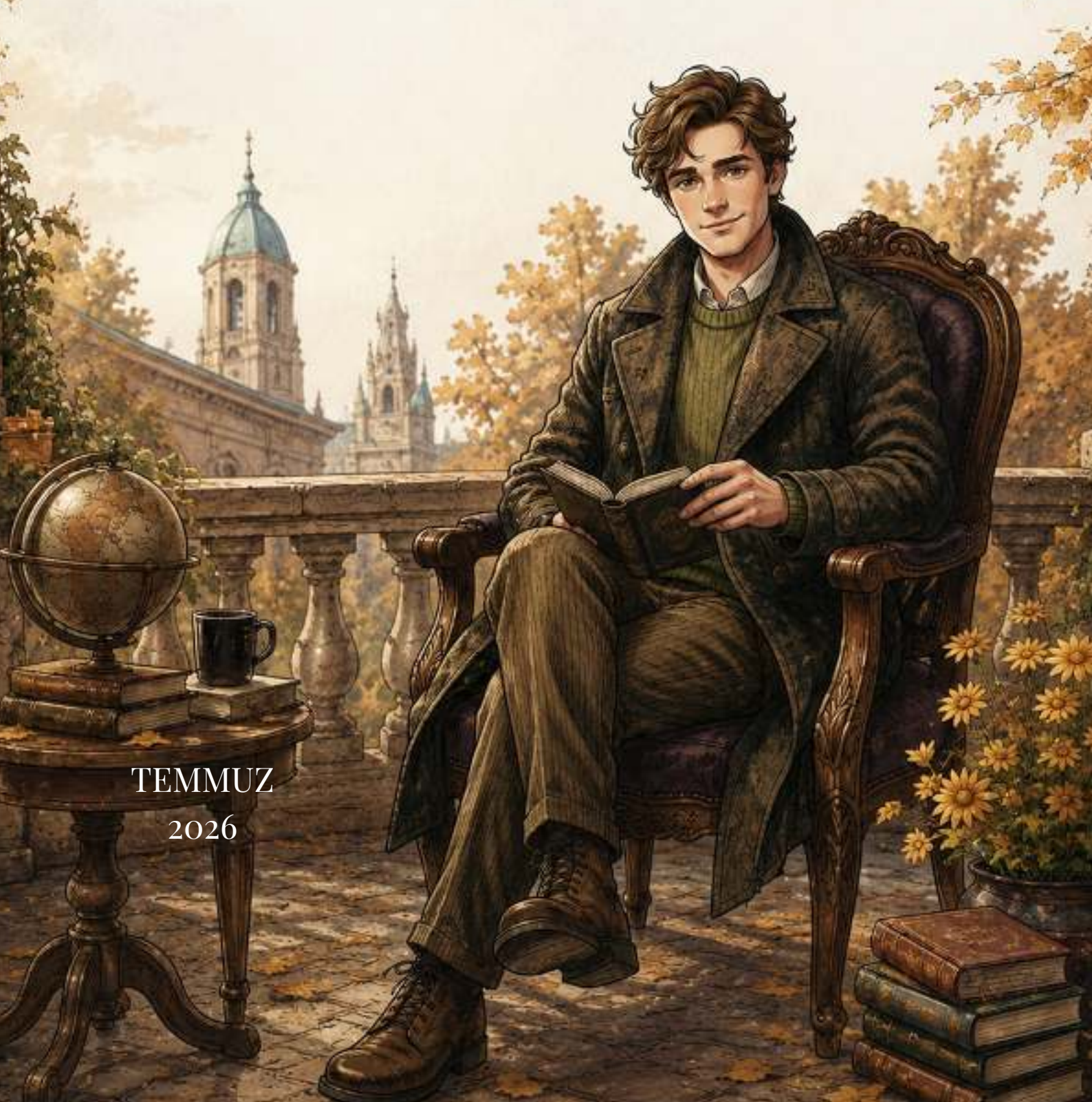

VEFAKÂR

"Yarım Bırakmayanların Sesi..."

TEMMUZ

2026

KÜNYE

Yayın Adı: Vefakâr Dergi
Sayı: 2
Tarih: Temmuz 2026
ISSN: 3149-935X
İmtiyaz Sahibi / Yayın Sahibi: Enes Papağan / Yazar Ağacı Yayınevi
Genel Yayın Yönetmeni: Enes Papağan
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Enes Papağan
Baş Editör: Aylin Bayrakdarlar
Kapak Tasarımı: Enes Papağan
Yayınlanma Sıklığı: Aylık E-Dergi

Web Sitesi: yazaragaciyyayinevi.com
Instagram: @vefakardergi
E-posta: vefakardergi@gmail.com

© Tüm yayın hakları saklıdır.
İzinsiz basılamaz, kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz.

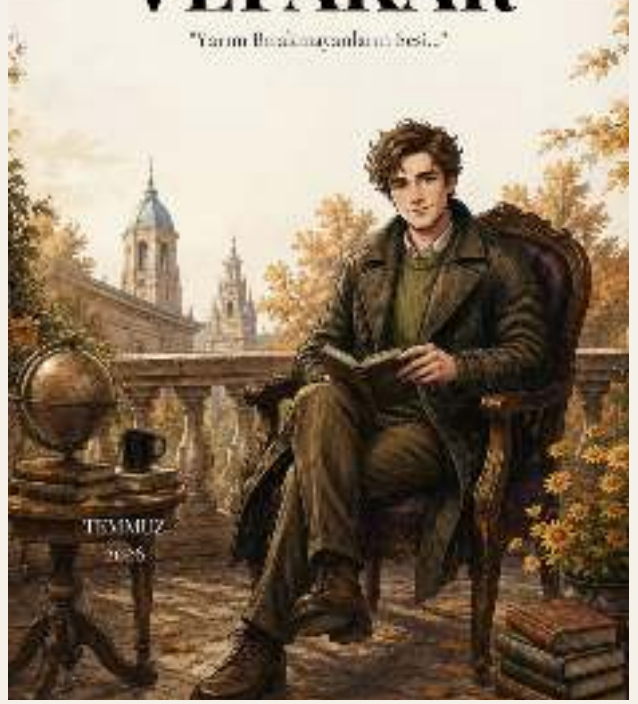
E-posta: vefakardergi@gmail.com
Web: yazaragaciyyayinevi.com
Instagram: @vefakardergi

EDEBİYAT VE ŞİİR E-DEĞİSİ

SAYI 2
ISSN
3149-935X

VEFAKÂR

"Yarım Bırakmayanların Sesi..."

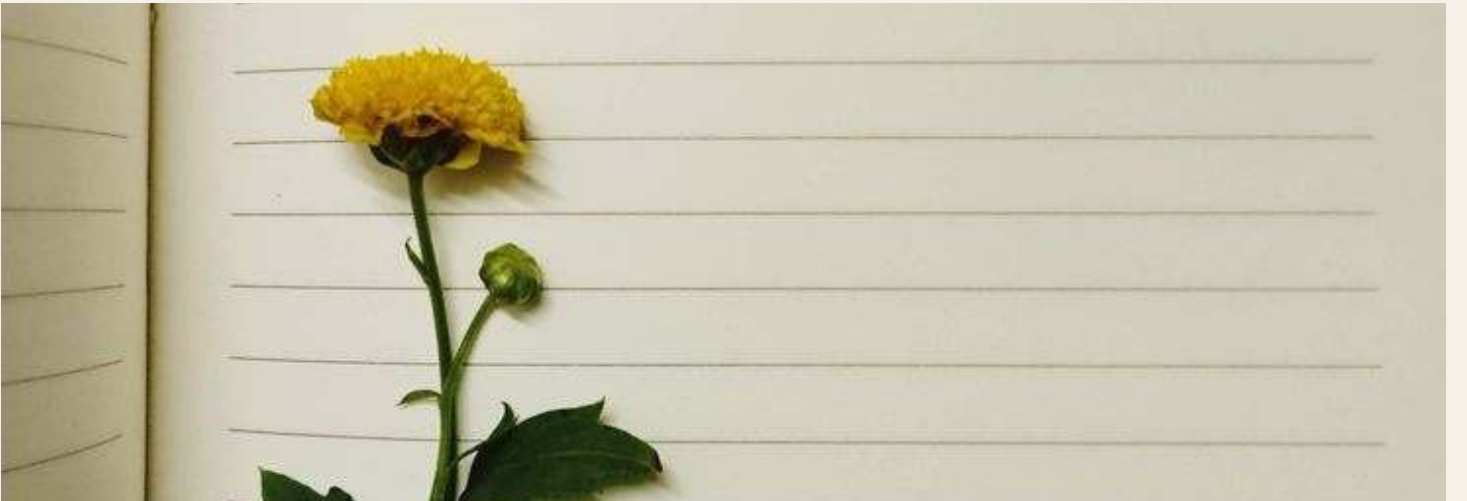

"Yarım Bırakmayanların Sesi..."

Bazı duygular vardır; bir cümleye sığmaz,
bir kelimeyle anlatılamaz.
Sessizce büyür, hatıralarda yer edinir
ve zamanla bir hikâyeye dönüşür.
Elinizdeki bu sayfalar,
yalnızca yazıların bir araya geldiği bir dergi değildir.
Onlar; düşüncenin, hissedişin ve vefanın izlerini taşır.
Her satır, bir kalbin yankısını;
her paragraf, bir insanın dünyaya bıraktığı küçük bir izi barındırır.
Vefakâr Dergi,
edebiyata vefa göstermenin,
kelimelere yeniden değer vermenin
ve unutulmaya yüz tutan duyguları hatırlamanın bir davetidir.
Burada karşılaşacağınız her metin,
yalnızca okunmak için değil;
üzerinde düşünölmek, hissedilmek
ve belki de bir parçası olmak için yazılmıştır.
Bu yolculukta bizimle olduğunuz için teşekkür ederiz.
Kalemlerin sustuğu yerde anlamı,
kelimelerin bittiği yerde insanı arayan herkese selam olsun.

İÇİNDEKİLER

Önsöz	05
Kül Rengi Sessizlik-Ceyda Büke	06
Ütülü Mendil Ve Akide Şekeri-Tülay İlhan	07
Görünmez Duvar-Meryem Bagirova	08
Dua Gibi-Mehmet Özdemir	09
Nafile-Cansu Turan	10
İçimdeki Vahşi Kadın-Aybike Kazak	11
Hayalden Doğan Güneş-Birsen Eker	12
Sihirli Göl ve Işık Bahçesi-Makbule Yüksel Kızılkaya	13
Bir Damladaki Hakikat-Güneş Şahinbaş	14
Olimpos'un Sessizliği-Zeynep Ökmen	15
Sokağın Sözü "Bir Fotoğraf Bir Söz"	16
Yalnızlığın Şiiri-Ceren Biçer	17
Beklentiler Çıkmazı-Müberra Ebrar Günay	19
Çok Özledim-Erdal Burak	20
(Kitap Tanıtımı)Kirli Yaka-Göktuğ Doğan	21-22
Sen Vakti-Aybike Kazak	23
Adıyaman'ım-Ozan Ebedi	24

İÇİNDEKİLER

Fötonların Rezonans Teorisi-Ruşen Filhak	25-27
Gece-Erçağ Akarca	28
Zaman Hep Aynı Resimde-Sennur Mutlugil	29
Yaşam Biterdi-Dr.Osman Akçay	30
(Röportaj)Konuk:Barış Papağan	31-32
Hasret Sancısı-Rabia Durmuş	33
Yüzünün Akıyla Çıkar Meydana-Cemal Karsavran	34
Harman-Kamil Erbil	35-36
Yarım Kalan Cümle	37
Tutsak-Asya Akın	38
Gözlerimi Kapatmadıkça-Enes Papağan	39
Sessiz Bir Aşk-Meryem Fidan Kılıç	40
Konuşmazlığın Ardından-Can Ahmet Doğrul	41
Koşamayacak Kadar Yorgun-Türkü Bakır	42
Sabrımın Son Demleri-İmran Annadınç	43
Hiçliğe Açılan Avlu-Halil İbrahim Ünlü	44
Kalem Vefakârda	45
Kader-Hiranur Papağan	46
Ne Zaman Doğacak-Murat Başaran	47
On Birden Sonrası-Pınar Akyüz Atmaca	48
Gibi-Ecrin Saygı	49
Sen Değil Midir-Melis Taybar	50
Baba Hasreti-Nurcihan Kızmaz	51
Çakram Tıkandı Cüzdanım Açıldı-Aylin Bayrakdarlar	52-53
Zamanın İzleri-Rojbin Demirel	54

Önsöz

İlk sayımızı okurlarla buluşturduğumuzda, kelimelerin insanları bir araya getirme gücüne bir kez daha tanıklık ettik. Her geri dönüş, her satır ve her destek mesajı bize gösterdi ki; düşüncenin, sanatın ve edebiyatın hâlâ sıcak bir yuvası var.

Şimdi ise Vefakâr Dergi'nin ikinci sayısı ile yeniden karşınızdayız.

Bu sayfalarda şiirin ince sesini, öykünün derin izlerini, denemenin düşündüren yönünü ve sanatın farklı renklerini bulacaksınız. Her eser, bir kalbin taşıdığı duygunun, bir zihnin kurduğu düşüncenin ve bir insanın dünyaya bıraktığı izlerin yansımasıdır.

Vefakâr Dergi, yalnızca yazıların bir araya geldiği bir yayın değil; aynı zamanda farklı seslerin bulunduğu ortak bir alandır. Çünkü inanıyoruz ki her kelime, doğru zamanda okuruna ulaştığında yeni anlamlar doğurur.

Bu ikinci sayımızda da genç kalemlere, yeni fikirlere ve özgün bakış açlarına yer vermeye devam ettik. Her satırın ardında emek, cesaret ve samimiyet bulunuyor. Sizleri de bu yolculuğun bir parçası olmaya davet ediyoruz.

Sayfalar arasında gezinirken bazen bir düşüncede duracak, bazen bir dizede kendinizi bulacak, bazen de hiç tanımadığınız bir dünyanın kapısını aralayacaksınız. İşte edebiyatın en güzel yanı da budur: İnsanları aynı satırda buluşturabilmesi.

Bu sayının hazırlanmasında emeği geçen tüm yazarlarımıza, çizerlerimize ve bizleri yalnız bırakmayan değerli okurlarımıza teşekkür ederiz.

Vefakâr Dergi'nin ikinci sayısı sizlere ilham, düşünce ve güzel izler bırakması dileğiyle...

Keyifli okumalar.

Vefakâr Edebiyat Ve Şiir E-Dergisi

“Yarım Bırakmayanların Sesi...”

KÜL RENGİ SESSİZLİK

Ceyda Büke

Bir akşam vaktiydi, göğün yüzü solgundu,
Kuşlar bile susmayı öğrenmiş gibiydi.
Sokakların taşlarına düşen gölgeler arasında
Kaybolan bir mevsimin izlerini arıyordum.
Penceremde unutulmuş bir rüzgâr duruyordu,
Adını bilmediğim şehirlerden geçip gelen.
Her esişinde biraz daha eksiliyordu zaman,
Bir yaprak gibi savruluyordu ömrün takvimi.
İnsan en çok da kendine geç kalıyormuş meğer,
Yarım kalmış cümlelerde gördüm bunu.
Bir aynaya bakar gibi baktım geçmişe,
Yüzümde eski günlerin kırık ışıkları vardı.
Bazı vedalar sessizce büyür gecelerde,
Kimse duymadan kök salar kalbin içine.
Sonra bir gün ansızın çiçek açar hüzün,
Ve insan alışır en derin eksilişlere.
Şimdi avuçlarımda birkaç düş kırıntısı,
Biraz yağmur, biraz özlem taşıyorum.
Küllerinden doğmayı öğrenen kuşlar gibi
Her sabah yeniden kendimi topluyorum.
Çünkü hayat, en karanlık gecenin ardından
Ufka bıraktığı ince bir aydınlıktır.
Ve umut, yıkılmış bir duvarın dibinde bile
İnatla yeşeren küçük bir çiçektir.

ÜTÜLÜ MENDİL VE AKİDE ŞEKERİ

Tülay İlhan

Şehir uyandı, yüz yıllık bir uykudan uyanır gibi.
İnsan kalabalığı araç trafiğine karıştı.
Bayramlar bitti, kurbanlar kesildi;
şekerler yine cam kavanozların içinde kaldı.
Kapıyı çalan çocuk olmadı.
Ütülenmiş mendiller çekmecedeki saklı kaldı.
Derin bir ah ile,
“Nerede o eski bayramlar?” dedi camın ardındaki yaşlı suret.
Özlemle nemli gözlerini,
bir parça umut için gökyüzüne çevirdi;
öylece uzaklara bakakaldı.
Camın önüne gelen kumrular da uğramamıştı.
Ekmek kırıntıları rüzgârla savrulmuş,
başka kuşlara yem olmuştu.
Sakin bir yaz yağmuru camları yıkarken,
gramofonda çalan o buselik şarkı,
tek başına unutturmaya yetmezdi yalnızlığı.
Elinde eski fotoğraflarla dolu bir albüm,
eski dünyasını seyre dalmıştı yaşlı suret.
Aslını ararken hayaller içinde,
“Nerede o eski bayramlar?” ahını
bir kere daha çekti özlemle.

GÖRÜNMEZ DUVAR

Meryem Bagirova

İnsan hayatında pek çok şeyden kaçabilir: yaşadığı yerden, kalabalıklardan, anılardan, hatta arkadaşları ve ailesinden bile. Fakat kaçamadığı tek bir yer vardır: kendi benliği. Yalnızlık bazen en çok korktuğumuz, bazen de en çok ihtiyaç duyduğumuz hâl olur.

Çoğu zaman kendimizden kaçırırız. Gürültüye sığınır, meşguliyet arar, telefonların ışığında kayboluruz... Çünkü yalnızlığın sessizliği, en sert gerçekleri fısıldar. Oysa insan, gerçeğin yüzüne bakmaktan daima ürker.

Bazı insanlar vardır ki, çevrelerinde onları seven, değer veren, yanında olmak isteyen birçok kişi olsa bile, yine de kenarda durmayı seçerler. İçlerinde görünmez bir duvar örülmüştür; yalnız kendileri onu görür. Ne kadar sıcaklık gösterilse, ne kadar yakınlık kurulsa da o duvar aşılmaz. Enerjilerini, derinliklerini ve kalplerinin iyiliğini hissedenler çoktur; fakat kendilerinden kaçtıkları için yalnız kalırlar. Dünyaya “bana dokunmayın” mesajı veren görünmez bir hâl ile dolaşırlar. Ve en acısı nedir? Aslında bu hâl onları mutlu etmez... ama yine de böyle davranırlar. Bir insana bakarız; onu soğuk, uzak, hatta kibirli sanırız. Oysa hakikat bambaşkadır: hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Bazı insanlar kibirli oldukları için değil, derin yaraları olduğu için kendilerini kenarda tutarlar. Yakınlık onlar için en büyük tehlike gibi görünür. Öyle duvarlar örerler ki, o duvar yalnız başkalarını değil, kendilerini de boğar, esir eder.

Psikologlara göre, insanın kendini dışarıda tutmasının sebepleri çoğu zaman geçmişin acılarından doğar. Bir kez yaralanmış olan, en güzel yakınlığı bile “tehlike” olarak görür. Yakınlık sevgiyi getirir; sevgi değer vermektir; değer veren insan ise kaybetmekten korkar. İşte bu yüzden bazıları yakınlığı korumak için değil, ondan kaçmak için duvar örer. İçlerinde şu düşünce yankılanır: “Yakın olursam, yaralanırım, kırılırım.”

Böylece yalnız insan, aslında yalnızlığı istediği için değil; kendini acıdan korumak için kenarda kalır. Onunla dost olmak isteyenler vardır. Ona değer verenler vardır. Onun varlığını sevenler vardır. İnsan çoğu zaman bunu bilir, hisseder, görür... ama yine de geri çekilir. Çünkü geri çekilmek artık bir alışkanlığa dönüşmüştür. İnsan kendi kendisinin düşmanına dönüşebilir, anlaması zor ama gerçektir. Oysa ona gereken tek şey vardır: biraz izin vermek, biraz yaklaşmak, biraz konuşmak. İşte o an, içindeki karanlık yavaş yavaş aydınlanmaya başlar.

İnsan kendini cezalandırmak zorunda değildir. Her insan seilmeye layıktır. Her hikâyede mutlaka seven kalpler vardır. Ama kendini kenarda tuttukça, o kalplerin sesi ona ulaşmaz. Unutulmaması gereken bir gerçek vardır: hiç kimse insanı, onun kendi kadar yalnız edemez. Hislerini dile getirirler, her şey değişir.

İnsan kendinden kaçmayı bırakmalıdır. Çevresinde uzanan elleri görmelidir. Kalbine ışığın düşmesine izin vermelidir.

Hiçbir duvar bir anda yıkılmaz. Hiçbir karanlık bir anda aydınlanmaz. Hiçbir korku bir anda bitmez.

İnsanı iyileştiren, dönüştüren ve hayata döndüren tek şey, sevgiyle dolu bir hayatın sıcaklığıdır.

DUA GİBİ

Mehmet Özdemir

Bir dua gibi doğar gözlerimden,
Her hecede saklı izlerin senden.
Yüreğimde yankı, dilimde nefes,
Adını anınca titrer her ses.

Bir dua gibi yükselir gönlüm,
Hasretinle yanar, tükenir ömrüm.
Sevda yolunda yorulur dizler,
Sensiz gecelerde susar sözler.

Bir dua gibi dokunur ellerin,
İçimde açılır gizli güllerin.
Kalbimde saklı en derin yara,
Seninle başladı bu aşk bahara.

Bir dua gibi süzülür gecem,
Sensin içimde dinmeyen elem.
Yıldızlar şahidim, ay bilir seni,
Her duamda saklarım ben yine seni.

Her nefeste sen, her duada sen,
Ömrümün tek gerçeği, tek dileğim sen.
Bir ömür sürse de bitmez bu sevda,
Adını taşıyım son nefesimde ben.

NAFİLE

Cansu Turan

Yok eder bizi
bahşedilmiş karanlık.

Işık kamaşsın isteriz gözlerimizde;
yüzler iter birbirini
karanlık seslerin altında.

Direniriz
bize biçilen rollerle,
tiyatral bir sabırla.

Açılır perde;
son oyun sanırız.

Replikler yanar karanlığın sahnesinde,
külleri savrulur
kahırlı gözlere

Ve karanlık mıhlar bizi
eğik döngüsüne.

Döneriz, döneriz, döneriz
ince bir ışığa tutunarak.

Çözülür ışığa hasret bedenlerimiz,
hücrelerine dek
günbegün.

Nafile.

Karanlık üstün gelir
ışığın billur sesine.

İÇİMDEKİ VAHŞİ KADIN

Aybike Kazak

Kurtların izini sürer gece rüyalarında,
Evcil duvarların arkasında çarpan o çıplak yürek.
Medeniyetin nakış gibi işlediği bu tenin altında,
Toprağa yalınayak basmak isteyen bir kadın var;
Ürkek ama dirençli.

Saçlarımda rüzgârın en hırçın fısıltısı,
Gözlerimde hiç sönmeyen bir kor parıltısı.
Evlerin dar pencerelerine sığmaz onun nefesi
Ormanların, karanlık gecelerin ve dolunayın sesi.
Kırılan aynalardan toplamaz kendi aksini,
Zamanın ötesinde kurar kendi ülkesini.
Ne kuralları tanır ne evcilleşmeyi bilir,
Bazen bir çığlık olur,
Bazen derin bir sessizlikten beslenir.
Göz yaşını nehir yataklarına akıtır gizlice,
Küllerinden yeniden doğar her gece.
Prangaları eriten o kadim, vahşi sızı;
İçimde yaşayan, teslim olmayan gökyüzü kızı.
Ben oyum,
Yaralı, vahşi ve hâlâ özgür.

HAYALDEN DOĞAN GÜNEŞ

Birsen Eker

Vefakâr bir yürek taşır bazı insanlar,
Sessizce iyilik bırakır geçtiği yollara.
Vicdanla büyür içindeki ışık,
Bir papatya gibi açar en yorgun baharlara.

Rüzgâr gelir, savurur eski kederleri,
Hayal kuran gönüller yeniden yol bulur.
Kelam bazen bir dua olur gecelere,
Bazen de suskun bir kalpte umut olur.

Yeni bir güneş doğar karanlığın ardından,
Küllenen düşler yeniden kanatlanır.
İnsan, inancını kaybetmediği sürece,
En uzak ufuklara bile varır.

Birsenli, birbenli satırlarda saklıdır hayat,
Sevgiyle yazılan her söz iz bırakır.
Yarınları uzanan en sağlam köprü,
Umudunu koruyan yüreklerde kurulur.

SİHİRLİ GÖL VE IŞIK BAHÇESİ

Makbule Yüksel Kızılkaya

Bir varmış, bir yokmuş...

Uzak diyarlarda, güneşin ilk ışıklarıyla uyanan bir köy varmış. Bu köyün yakınında, bomboş bir araziye bir gün gökyüzünden sihirli damlalar düşmeye başlamış. Damla damla büyüyen bu sihir, sonunda kocaman, ıslıl ıslıl bir göle dönüşmüş.

Gölde kayıklar yüzüyor, kuşlar şarkı söylüyor, çocuklar neşe içinde oynuyormuş. Her şey o kadar huzurluymuş ki köy halkı “Burası cennetten bir parça olmalı” dermiş.

Köyün iyi kalpli teyze ve anneleri, gölün kenarına su testileriyle gelirmiş. Ama bu su, sadece gölü doldurmak için değilmiş... Onlar bu suyu, köyün en güzel bahçelerine taşır, kuruyan çiçeklere hayat verir, yitip gidenlerin hatırasına ışık serperlermiş.

Bir gün küçük bir kız, gölün kenarında otururken rüzgâr ona fısıldamış:

— “Bak, bu göl sadece sudan ibaret değil. İçinde sevgi var, dua var, iyilik var. Sevdiklerimiz uzaklarda da olsa, onların kalplerine de bu ışık ulaşır.”

Küçük kız derin bir nefes almış, gözlerini kapamış ve kendini ışıkla dolu bir bahçede bulmuş. Bu bahçede kaybettiği bütün sevdikleri gülümseyerek ona el sallıyormuş.

O günden sonra çocuk, gölü gördükçe cennetin kapılarından bir parça aralandığını bilmiş. Ve her su damlasını bir dua, her çiçeği bir gülüş, her rüzgârı bir selam gibi görmüş.

Ve köyde herkes öğrenmiş ki; iyilikle taşınan her damla su, gökyüzüne kadar yükselir ve cennetin bahçelerinde ışığa dönüşürmüş.

BİR DAMLADAKİ HAKİKAT

Güneş Şahinbaş

Gözyaşı, insanın sessiz dilidir bazen mutluluğu bazen de yüreğe ağır gelen bir hasretin bir damlasıdır. İnsan her zaman hissettiklerini ve yahut anlatamaz kimi zaman da kelimeler yetersiz kalır. İşte o anlarda gözyaşları birikir gözyaşları birikir gözlerinin içine...

Bir damla sadece sudan ibaret değil; içinde umudu, hayalleri, hayal kırıklıkları ve özlemle de saklıdır. Ağlamak bazende zayıflık değil, insan olmanın en doğal hâllerinden biridir. Gözyaşı kalbin en içten duygularını ortaya çıkarır hüzünden ağlar ama iki durumda gözyaşı duyguların samimiyetini taşır.

Bir damla gözyaşının içinde ikilem vardır, Acı verir ama rahatlatır; zayıflık cesaret ister bir sonu anlatır ama çoğunlukla yeni başlangıç kapısını aralar insanın ruhunun sessiz çığlığıdır bazen bazı gerçekler konuşularak değil yalnızca hissedilerek anlaşılır insanın ruhundan doğar bir gerçekliktir.

Kedere taşımaz ki bir damlacık su güneşli bir günde olağan yağmur gibi içimizi ıslatan ferahlık insanın ruhuna olan teşekkürü çünkü bazen kalıp öylesine sevinir mutluluğu ancak bir damla gözyaşı anlatır.

Hasret gölgesidir insan yere düşerken yalnızca acıya değil insanın olgunlaşması da taşımalı gözyaşı ise derin sessiz tanığıdır..

Hayat boyunca herkesin gözlerinden yaş süzülür önemli olan ağlamamak değil gözyaşlarının ardından yeniden doğmak, Gözyaşı insanın yüreğinde açan yeni sabrın çiçeği, yeni başlangıcın cemresi, Gözyaşı insan ruhunun sessiz ama en gerçek tercümanıdır.....

OLİMPOS’UN SESSİZLİĞİ

Zeynep Ökmen

Olimpos’un mermer yüzlü tanrıları
suskun bir mahkeme gibi bakıyor içime
ve ben, o bakışın altında
kendimi savunmayı çoktan unutmuş bir suçluyum
Göğsümde büyüyen şey bir yara değil artık
adı olmayan bir alışkanlık gibi
her sabah yeniden açılıyor
ve ben her sabah yeniden kanamayı öğreniyorum
İnsan dediğin, kendi içine sürgün edilmiş bir varlık
kapısı dışarıya değil, içeriye kilitli
ve anahtarı hiçbir zaman verilmemiş
Ben bu kilidin sesini dinleyerek büyüdüm
her tıkırtıda biraz daha eksildim
her eksilmede biraz daha “ben” oldum
Sisifos’u hatırlıyorum bazen
taşı değil, kendini iten bir gölge gibi
aynı yokuşta bin kez düşmek
bir kader değil, bir dil gibi öğretilmiş
Ve ben artık biliyorum
düşmek bir olay değil
insanın varoluş biçimi
Tanrılar susuyor
çünkü susmak, onların en eski dili
ve biz o dilin içinde
anlam aramaya devam eden gürültüyüz
İçimde bir yer var
ne Olimpos’a çıkıyor ne yere iniyor
orada yalnızca bekliyor
benim bile adını koyamadığım benlik
Ve ben her gece
o bekleyenin önünde
kendimi yeniden kaybediyorum

| SOKAĞIN SÖZÜ

“Bir Fotoğraf Bir Söz...”

“Bazı bekleyişler kapıda değil,
Kalbin en sessiz köşesinde yaşanır.”

“Binlerce kitabın arasında,
okumaktan vazgeçemediğim
tek hikâye sendin...”

YALNIZLIĞIN ŞİİRİ

Ceren Biçer

Bir Vapur çizdim defterime,
Bir deniz kurdum gözlerinden,

Bir yola düşmüşüm
Aydınlığı gözleyen sokakta,

Hapis etmişim Yıldızlarımı ellerinde
Lakin ellerim ellerini bulamamış,

Vapurum da o denize varamamışken,
Yolda yapayanlız kalmışım.

BEKLENTİLER ÇIKMAZI

Müberra Ebrar Günay

Gecesi başka, gündüzü başka,
Koskoca bir çölün ortasında yapayalnızım desem;
Az gelir çaresizliğimi anlatmaya...
Senin o menekşe rengi göz torbaların,
Benim kalbimi yaktı,
Yakmakla kalmadı, uçurumdan aşağı fırlattı.
Kimsesizim artık; şehir büyük, ben küçük,
Acılsa benden de şehirden de büyük.
Ben, sen gelene kadar içime içime ağladım.
Kocaman gözlüler ve geniş gövdeliler,
Görmediler küçük yüreklere saplanan bu hançeri.
Küçük yürekliler büyüyüp,
Yetişkin merdivenlerini bir bir tırmandıklarında;
Adamlar ve kadınlar olduklarında,
(Olduklarını sandıklarında..)
Büyük gözlüler beklentiye girdiler onlardan;
Çölde olmamalarına rağmen,
Hayallerindeki serabı okyanus yapıp,
Önlerine getirsinler istediler.
Küçük yürekliler,
Şehirler arası otobüslerin geçtiği asfaltta,
Eriyip yokluğa karıştılar.
Ya gömüldükleri asfaltdan fışkırıp ekin verdiler,
Halka bereket oldular;
Ya da acziyetlerinin sıcaklığında eriyip,
Gelip geçenin ayağına yapıştılar.
Gün geldi, gün geçti, gün saçtı ışığını;
Ne büyük gözlüler küçük yürekleri görüp kucakladı,
Ne küçük yürekliler koca gözlülere vefayla baktı.
Böylece küstüler, yandılar ve yaktılar;
Acısıyla tatlısıyla geçip gittiler,
Bu dünya denen meretten.

ÇOK ÖZLEDİM

Erdal Burak

Bugün parmaklarım yine o tanıdık harflerin üzerinde gezindi. Her dokunuşta içimden bir parça koşup sana geldi. Kaçınıcı kez telefonun ekranına bakıp kaldığımı, kaçınıcı kez kurduğum cümleleri daha noktayı koymadan sildiğimi ben bile unuttum.

Bu döngü içimi acıtarak devam etmekteydi. İçimde biriken o tek bir cümle vardı aslında: “Çok özledim” bu iki kelime ne kadar basit yazılabilirdi ama taşıması ne kadar ağır bir yükü.

Bıçak bilmem kaçınıcı defa yüreğine değmişti ve bu yüzden tam gönderecekken, o görünmez duvar yine dikildi karşıma. Garip bir duraksama hissi...

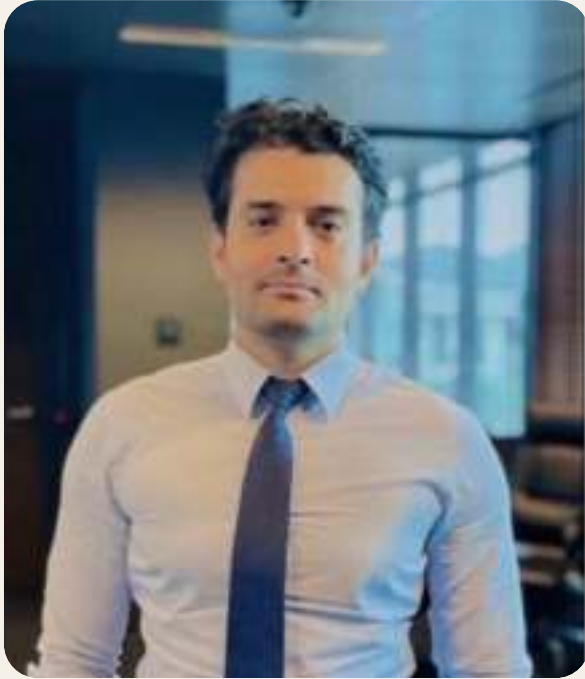
İnsan bazen en çok konuşmak istediği kişiye karşı öyle bir susar ki, o sessizlik dünyadaki tüm gürültüleri bastırır. Kafasının içi kalabalıktı başını duvarlara vurması geliyordu. Zaman geçtikçe gitgide derinleşen bir boşluğun içinde, kendi sesinin yankısından bile ürker hale gelirsin. Bunu ben bilmem kaçınıcı defa tekrar tekrar öğrendim.

En acısı da ne biliyor musun? Bu kararsızlığın, bu git-gellerin ve kendi içine kapanışların artık bir günle sınırlı kalmaması. Zaman akıp gidiyor ama ben takvim yapraklarını değil, bu boşluğun içinde harcadığım birbirinin aynı günleri sayıyorum. Kaç gün oldu böyle eksik, kaç gün oldu böyle yarım? Bilmiyorum.

Çünkü insan bazen en çok sığınmak istediği limandan, sırf fırtınanın şiddetiyle onu da yıpratmamak için vazgeçer. Sırf bir şey değişmeyeceğini bildiği için. Defalarca kafasına vura vura öğretildiği için kendini o sessizliğin kollarına bırakır ve bekler. Neyi beklediğini bile bilmeden...

KİTAP TANITIMI

KİRLİ YAKA - GÖKTUĞ DOĞAN

KİTAP NE ANLATIYOR?

İlk kitabı “Kendini Bul” ile okurlarını içsel bir yolculuğa çıkaran yazar, bu kez bir cinayet romanıyla bambaşka bir dünyanın kapılarını aralıyor. Şehrin gökdelenlerinden birinde, üst düzey bir yöneticinin ölümüyle başlayan soruşturma, kısa sürede sıradan bir cinayetin çok ötesine uzanır.

Gücünü kendi arzuları uğruna kullanan bir yönetici...
Sevgisizlik içinde yanlış seçimler yapan bir kadın...
İntikam uğruna hayatlarını riske atmaktan çekinmeyen insanlar...

Tüm bu kirli düzenin ortasında kalan güçsüz ama masum bir adam...

Ortak çıkarlar, kirli hesapları örtbas etmek için kimleri bir araya getirir?

Geçmişin travmaları ve sevgisizlik, insanı kaç kez yanlış yola sürükler?

Gücün gerçeği susturduğu bir dünyada, cesaret gerçekten her şeyi değiştirebilir mi?

Beyaz yakalı dünyanın kusursuz görünen yüzü çatladıkça, geriye tek bir soru kalır:

Kimin yakası gerçekten temiz?

KİTAP TANITIMI

KİRLİ YAKA - GÖKTUĞ DOĞAN

KİTAPTAN BİR ALINTI

Tuncay, bütün bu olumlu giden süreçle birlikte iş yerinde de genel koordinatör olmuştu. Bu durum, onu hem maddi hem de manevi olarak çok mutlu etmişti. Yine yakın arkadaşlarının olduğu bir akşam yemeğinde bu süreci kutladılar.

Yemekte Tuncay söz alarak, biraz da alkolün etkisiyle, eşi Meral ile birlikte olmanın mutluluğunu arkadaşlarına anlattı. Çocuk sahibi olduktan sonra içkiyi azaltan Tuncay, hem işte yaşadığı olumlu gelişmelerin hem de Oğuz'un dünyaya gelmesinin ardından yaşadığı mutlulukla, içkiye verdiği arayı bir günlüğüne de olsa bozmanın keyfini yaşıyordu.

Her şey kusursuz ilerliyordu. Kahkahalar, kadehler, eski dostluklar... Tuncay uzun zamandır kendini bu kadar iyi hissetmemişti.

Gece gayet güzel giderken, gelen bir telefon bütün gecenin enerjisini bozmuştu.

SEN VAKTİ

Aybike Kazak

Şafak vakti midir
Yoksa sen vakti mi
Uykumu bölen?

Bir günü bir gününe uymaz takvimin.
Masanın üstündeki o saatte hep gözüm,
Ne zaman akrep yelkovana değse içim ürperir;
Sensizliğe doğru eğilir, biraz beklerim.
Sonra uyanırım.

Kış çökmüştür; hep sen diye üşürüm.
Bulutlar seni taşıyor her akşam,
Yağan yağmurda seni duyarım.
Sana mı yağarlar,
Yoksa senden mi kopup gelirler?

Aklım karışır o an,
Bir tuhaf olurum.
Şafak vakti midir,
Yoksa sen vakti mi
Uykumu bölen?

ADİYAMAN'IM

Ozan Ebedi

Hasretin sarmaz âh yaralarımı
Kesmiş mümkünümü çârelerimi
Gurbete savurmuş pârelerimi
Özlemin içimde Adıyaman'ım

Sana varan yollar uzun olsa da
Felek umûdumu yere çalsa da
Geçmişe dalarak gözüm dolsa da
Hayâlin karşımda Adıyaman'ım

O eski günler hâlâ ezberimde
Unutmam mümkün mü? İzi derinde
Dönsem bulur muyum seni yerinde?
Ne olur geri gel Adıyaman'ım

Usandım şu zâlim gurbet elinden
İsminden gayrı söz düşmez dilimden
Şu garîp sazımın dertli telinden
Seni çalışıyorum Adıyaman'ım

Çok acılar çektim nasıl güleyim?
Görünmez yollar yanına geleyim
EBEDÎ yurdumda toprak olayım
Sarsın bedenimi Adıyaman'ım
(12.02.2008)

FÖTONLARIN REZONANS TEORİSİ (IŞIĞIN EVE DÖNÜŞ YOLCULUĞU)

Ruşen Filhak

Tüm atom altı kuantum parçacıklarının ortak özelliği zamandan ve mekandan bağımsız hareket etmeleridir. Bu özellik kuantum fiziğinin süper pozisyon ilkesinin temel kriteridir. Yani gözlemcinin söz konusu olmadığı tüm durumlarda kuantum parçacıkları teorik olarak her an her yerdedir. Öte yandan kuark parçacıklarının oluşturduğu atomlar belirli yarılanma ömrüne sahip temel maddelerdir. Kuantum Evreninden, Atom; yani bildiğimiz Madde Evrenine geçildiğinde hepimizin bildiği Temel ve kuralları, olasılıkları bilinen Fizik Kanunları geçerli olur. Elementleri ve Evrendeki her şeyi oluşturan mikro evrenin temel parçacıkları olan kuantum nesneleri bilinen fizik kanunlarından bağımsız ve öznel bir biçimde hareket ederler. Schrodinger in kedisi olarak bilinen o çok popüler düşünce deneyinde açıklandığı üzere gözlemcinin var olmadığı her durumda kuantum cisimleri olmaları gereken tüm pozisyonları aynı anda aynı yerde yaşarlar. Buna Süper pozisyon diyoruz. Bir kuantum parçacığı olan fotonlar ölmezler, yok olmazlar. Şimdiye kadar yapabildiğimiz tek şey fotonları laboratuvar ortamında yavaşlatmak oldu.

Büyük Patlama Teorisi baz alınarak Evrenimizi her yöne doğru genişleyen kabarcık biçimli bir modelle açıklıyoruz. Yani bilinen evrenin boşlukta bir sınırı var. Tüm maddeler o sınırın içinde yol alıyor. Kabarcıklı Evren modelinde; o sınırın aşılması durumunda başka bir boyuta, başka bir evren boyutuna geçilmiş demektir. Dolayısıyla evrenimizin yapısı gereği her bir ışık parçacığı evrenin genişleme hızı ve ışık hızı hesaba katıldığında 84 milyar yıl sonra evren boyunca yaptığı seyahatin sonunda kaynağına yani; ayrıldığı elektron bulutuna geri dönecektir. Çünkü evren iki boyutlu düzlemsel bir yapıda değildir, evrenimiz üç boyutludur. Atomlar, moleküller, canlılar, gezegenler ve galaksiler üç boyutlu bir evrende titreşir, hareket eder bu da 4. boyut olan zamanı ortaya çıkarır. Öte yandan kuantum paketleri zamandan bağımsız hareket eden ve en küçük birimler olan teorik sicim nesnelerinin oluşturduğu temel yapılardır. Kuantum evreninde 3 boyut vardır. Fotonlarda kuantum parçacıkları olduğu için 3 boyutlu evren kuralına tâbidir ve ışık parçacıkları zamandan bağımsız nesnelerdir, özetle Kuantum Fiziği 3 boyutlu bir evreni açıklar. Işık yani foton Evrende ulaşılabilir en yüksek hıza sahiptir. Saniyede 299.792 km bilinen madde için son sınırdır. Bu hızı aşan her şey Einstein in ünlü denklemi gereği enerjiye dönüşür ve bu evreni terk eder($E=mc^2$). Henüz ispatlanamamış teorik takiyon parçacıklarının ışıktan daha hızlı olduğu ve geçmişe yolculuk yaptığı varsayılsa da ışıktan hızlı olduğu kanıtlanmış hiç bir evrensel nesne yok. Neticede fotonlar Evrendeki en hızlı nesneler ve bilinen hiç bir madde onlara yetişemiyor. Evrenimizdeki her şey onlardan daha yavaştır. Hiç bir kuantum nesnesi, hiç bir atom ışığın hızına yetişemiyor. Ve çok ilginç bir şekilde Evrendeki tüm ışık parçacıkları saniyede 299.792 km hızla her yöne doğru süratle yol alıyor.

Tüm fotonlar aynı sabit hızla, Evrenin ilk anlarından itibaren her yöne doğru hareket ediyor, teorik olarak eğer fotonlar birbirlerini görüyor olsa idiler; durağan, hareketsiz, stabil parçacıklar olarak algılardı. Adeta duvarları pürüzsüz beyaz bir otoyol tüneline aynı hızla hareket eden iki otomobil gibi, sestan yalıtılmış, sarsıntının olmadığı böyle bir ortamda araçların sürücüleri sanki sürekli aynı noktada duruyor gibi hissedecektir.

Bu durumda ışık ışınlarının onlardan daha yavaş hareket eden diğer tüm Evrensel materyalleri görmeleri imkânsız olurdu. Bu şartlarda ve yukarıdaki basit örnekle açıklandığı üzere fotonlar için zaman kavramı yoktur, Evren ilk anından itibaren sıkıcı, stabil ve sabit bir yerdir. Eğer bir foton olsaydınız 13 milyar 8 yüz milyon yıldır karanlık ve donuk bir yerde hareketsiz olduğunuzu zannederdiniz, oysa sizi izleyen gözlemciler için saniyede 300 bin km süratle hareket ediyorsunuz. Bizler gözlemciler olarak gözlerimizdeki retina hücrelerine sürekli olarak çarpan sayısız ışık parçacığını görüyoruz ve beynimiz bunları görsel imgeler olarak doğumdan ölüme kadar yorumluyor. Işığın sabit evrensel sürati saniyede 299.792 Km ve Evrendeki tüm ışık paketleri sabit bir hızla her yöne doğru hareket ediyorsa; fotonlar açısından hareketsiz, durağan bir Evren var ise bu takdirde belki de onlar açısından bir Evren söz konusu bile değildir. Bu olağanüstü parçacıkların bambaşka bir özelliği hakkında özel bir teoriden bahsetmek istiyorum;

Uzay, üç boyutlu ve konkavik bir hiperbolik bir yapıdaki kabarcık modeli ile açıklanıyor. Bildiğimiz ve Fizikçiler tarafından en fazla desteklenen Evren Modeli olan Big Bang Teorisi Evreni 13 milyar 850 milyon yıl önce bir noktadan hiperbolik olarak her yöne doğru şişmekte olan devasa bir kabarcık olarak tahayyül ederek yola çıkarsak, her ışık parçasının 299,792 km /saniye olan sabit hızıyla evrenin bu dış sınırına kadar yol alması gerekiyor.

Kütle çekim yasaları gereği Galaksiler, Quasarlar tarafından yolculuğu sırasında yörüngesi değiştirilen, emilerek kara delikte yok edilen veya Quasarlar ve Pulsarlar tarafından sapan etkisiyle bambaşka bir rotaya maruz kalan fotonlar istisna tutulur ise bildiğimiz ve yolculuğu sırasında güçlü bir çekim kuvveti etkisine girmeyen tüm fotonlar bahsedeceğim teoriye uygun bir rota çizecektir.

Zaten Fizikte hiç bir fenomen istisnasız değildir. Az önce bahsettiğimiz fotonları yolculuk esnasında Evrenin tuzaklarına düşen küçük sayıdaki kurbanlar olarak kabul edebiliriz.

Evren kabaca küçük bir delikten aşağı doğru akarken dış sınırları giderek genişleyen devasa bir su damlası, büyüyen ve şişen bir kabarcık olarak hayal edilebilir ve her yöne doğru sonsuz ve karanlık (tabi olduğu fizik yasalarını bilmediğimiz sonsuz boşluk) bir dış sınıra kadar uzanıyor. Onun ötesinde başka Evrenler veya boyutlar var ise bilmek imkansız.

Bu dış sınırı oluşturan ve sonsuz boşlukta bizim evrenimizi diğer boyutlardan ve diğer teorik evrenlerden ayıran o hatta ulaşan fotonlar doğaları gereği geriye doğru hareket eder. Işık ; daima en kestirme yolu bularak hareket eder.

Bu durumda matematiksel olarak bir ışık partikülü bu Evrensel Seyahat esnasında geometrik olarak doğrusal bir geriye dönüş yolculuğu yapacaktır. Fakat Evrende hiç bir madde aynı yerde sabit durmamakta, tüm atomlar, galaksiler birbirinden giderek artan bir hızla uzaklaşıyor. Bir ışık taneciği Evrenin başlangıcı olan yaklaşık 14 milyar yıllık bir yolculukla (eğer Evren genişlemeyen sabit bir kabarcık olsa idi)bir ucundan diğer ucuna ulaşmış olacaktı, fakat kaynağından yola çıkan her foton uzaklaşırken, çıktığı elektron bulutunun çekirdeği yani atomu da giderek artan bir hızla ondan uzaklaşıyor. Ve galaksiler birbirinden ne kadar artan bir sürat ile uzaklaşırsa uzaklaşınsın bu sürat asla ışık hızına ulaşamayacak. Evreni kabaca bir küre olarak tahayyül eder isek, bir foton bu kürenin bir köşesinden diğer köşesine 14 milyar yılda ulaşabilir, lakin bu küre ve içindeki tüm materyaller hareket ettiği için fotonumuz diğer uçtan geri dönüş yolculuğu esnasında içbükey bir rota izlemek zorunda kalacaktır.

Bu durumda ilk çıktığı elektron bulutu A noktası, ulaştığı yer olan Evrenimizin dış sınırı B noktası olduğunda kabarcık sınırına çarparak döndüğü varış noktası C olacaktır. Lakin giderek daha süratli bir şekilde genişleyen Evrende C noktası bu fotonun tüm yolculuk izi çizilmiş olursa geometrik olarak dış bükey bir üçgen oluşturacaktır. Yani geometrik düzlemde Evreni bir daire olarak kabul ettiğimizde bir fotonun yaşamı boyunca izlediği rota üç köşesi de bu daireyle kesişen dış bükey tombul bir üçgen olacaktır.

A noktasından çıkan elektron, Evren sabit olmadığı ve süratle genişlediği için yuvarlak rakamla 14 milyar x 2= 28 milyar yıl sonra Evrenin en uzak noktasına ulaşacaktır.

Kabarcık hiperbolik Büyük Patlama Evren Modelinde bu fotonun geri dönüş yolculuğunda yine aynı fizik kanunları gereği 14 milyar yıl x 2 = 28 milyar yıl daha geçmiş olacaktır.

Fakat her yöne doğru giderek artan hızla genişleyen bu Kabarcık şeklindeki içbükey Evrende bu foton Evren küresinin en uçtaki dış sınırına çarparak geri döndüğünde geldiği yer 56 milyar yıl sonra aynı yer olmayacak. İçbükey bir rota üzerinden geldiği bu dış sınırdan sekerek yeni bir yolculuğa başlayacak. Yine 14 milyar yıl x 2 =28 milyar yıl daha devam edecek bu yolculuğun sonunda toplamda 84 milyar yıl geçmiş olacaktır. A noktası ; fotonların füzyon sonucunda yıldızların çekirdeğindeki atomlardan çıkış noktası, B noktası ; Evrende ulaşabilecekleri en uzak nokta, C noktası ; Big Bang hiperbolik kabarcıklı genişleyen Evren Modelinde B noktasından sekerek döndükleri diğer dış sınır. A noktası ; İçbükey yapıdaki Kabar ve kabaca bir küre olarak tarif edilen Evrende tüm fotonların bir konkavik üçgen rota çizerek dönmüş olacağı kaynağı ; yani nötron çekirdeği ve elektron bulutundan ibaret olan atomunun yörüngesi.

A--->B= 13,850 milyon ışık yılı x 2 (Evrendeki galaksilerin ulaşabileceği maksimum uzaklaşma sürati)=27,700 milyon ışık yılı
B--->C=27,700 milyon ışık yılı
C--->A=27,700 milyon ışık yılı
A--->B x B--->C x C--->A= 83 milyar 100 milyon ışık yılı, yani ortalama 84 milyar yıl.

Bu teoride;

Big Bang dan itibaren yaklaşık 14 milyar yıl geçtiği varsayılarak 70 milyar yıl sonra çekirdeğinden ayrılan ilk ışık partikülleri kaynağına geri dönmüş olacaktır. Ve bu süreç milyarlarca yıl devam edecek.

Evrendeki son karadelik son maddeyi yutana, son nötron yıldızı sönmümlenene ve Evren koskoca, soğuk, hareketsiz karanlık bir ölüye dönene kadar bu süreç devam edecek. Şu anda çok çok uzun vaktimiz var,

Torunlarımızın en uzak torunlarının (Eğer nükleer savaşlar, salgınlar, Süper Nova patlamaları ile yok olmazlarsa) görmesi muhtemel bir Evren döneminden bahsediyoruz. Tabiki bu da aynı Büyük Patlama ve tüm Fizik Teorileri gibi bir teori...

Fiziğin doğası gereği Uzayı ancak yorumlamak mümkün,

Devasa Kâinatta hiç bir şeyi kesin olarak ispat edemezseniz.

GECE

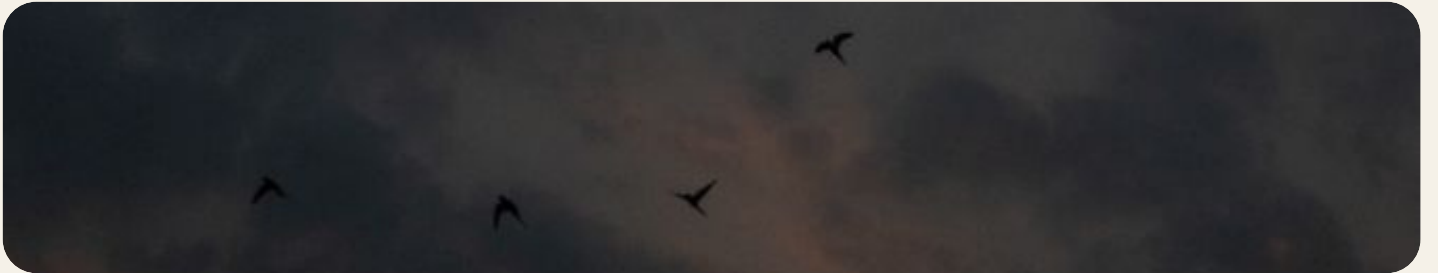
Erçağ Akarca

Sabaha kadar bekleyemezsin diyorlardı,
Geceyi, gecenin içindeki bungun düşüncüyü,
Bekledim, bir ovanın kendimce kırılan maviliğinde bekledim,
Geceyi sabaha ekleyemezsin diyorlardı bir kışın ortasında,
Ekledim, buz tuttu içime dökülen kanatlı yelkovan,
Buz tuttu, içime dökülen yelkovanın donuk aksi...

ZAMAN HEP AYNI RESİMDE

Sennur Mutlugil

Bazı sabahlar
insan kendi iç sesine bile geç kalıyor.
Oysa ilk cevap
hep doğruydu.
Bir manzaraya uzun uzun bakınca
taşların bile hafızası olduğunu anlıyor insan.
Kuşlar,
avuç içlerinden su içecek kadar yaklaşabiliyorsa
dünya hâlâ tamamen kirlenmemiş demektir.
Bir kedinin başını okşamak bazen
bütün dualardan daha sessiz
ve daha gerçek.
Seviyorsan söyle.
Öfken varsa bırak çıksın içinden;
çünkü insan en çok
içinde büyüttüğü karanlığa dönüşüyor.
Gün yirmi dört saat.
Ama hayat
birbirine benzeyen yorgunluklarla kısalıyor.
Belki insan
yanlışını fark ettiği anda başlıyordur gerçekten.
Belki bütün mesele
kalbinden küçük bir parçayı
başka bir kalpte yaşatabilmektir.
Sonra zaman geçiyor.
Zihin yoruluyor.
Beden susuyor.
Ve hayat,
aynı resmin içinden
başka yüzlerle akmaya devam ediyor.

YAŞAM BİTERDİ

Dr.Osman Akçay

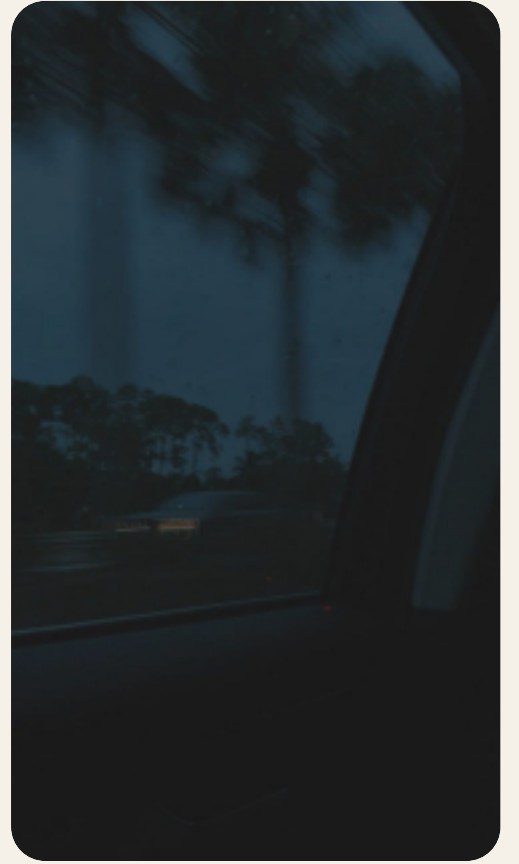
Sevdiğim özlemin içimi yaksın
Kederden gözümün yaşları aksın
İnsanlar acıyıp halime baksın
Elem benim olsun naz senin olsun

Dikenini sokup üzsen de beni
Gülüm doya doya koklayım seni
Başlangıç yapalım her şeye yeni
Sabır benim olsun haz senin olsun

Bu dünya kimseye kalmaz bilesin
Kötü anıları kalpten silesin
Her zerrem gönülden özür dilesin
Kusur benim olsun koz senin olsun

Koluma girsen de yürüse şanım
Sevdamın uğruna fedadır canım
Dediğim yalansa kurusun kanım
Ölüm benim olsun poz senin olsun

Seğmenoğlu senden şunu isterdi
Umut verse idin o da yeterdi
Hayatın anlamı sensiz biterdi
Ayaz benim olsun yaz senin olsun

RÖPORTAJ

ENES PAPAĞAN İLE VEFAKÂR SÖYLEŞİLER KONUK: BARIŞ PAPAĞAN

1) Bize Kendiniz hakkında biraz bilgi verir misiniz?

İsmim Barış. Erzurumda doğdum ve Rize'de halihazırda İlahiyat son sınıf öğrencisiyim. 'Yalnızlık Meskeni' isimli bir şiir kitabım mevcut ve küçük yaşlarımdan beri Şiir'e, kitaba tutkun bir insanım.

2) Yazmaya ne zaman başladınız ve sizi yazmaya yaklaştıran şey ne oldu?

Lise dönemlerimde de öykü, hikaye ve şiir türünde yazılar yazmış olsamda hakiki manada Üniversite yıllarımda ilk dönemleri yazıyla, şiirle tanışma yılları oldu benim için. Mezun olmadan da ilk kitabımı çıkarıyor olmakta muazzam bir duyguydu. Beni yazmaya yaklaştıran şey ise; düşüncelerimin artık gönül kabıma sığmayıp kelimeler şeklinde dış dünyaya dökülme zarurieti oldu. Mutlu olmak için yazdım, yazdıkça da kendimi buldum, daha da mutlu oldum.

3) Kitap çıkarmaya nasıl karar verdiniz?

Artık yıllar içerisinde hiçbir deftere, kağıda sığmayacak derecede biriken şiirlerimi iki kapak arasına toplayıp bu duygularımı, hislerimi, kalemimden dökülenleri insanlarla paylaşmak istedim. Aslında bu bir anda, ani verilen bir karar veya sadece bir heves değildi, tam tersine benim için kitaplarla tanıştığım ortaokul dönemlerinden gelen vazgeçilmez süslü, kıymetli bir hayalimdi. Şükürler olsun ki şuanda ise. ilk kitapla kalmayıp ikinci kitabın hayali ile yaşıyorum.

4) Kitap çıkarma sürecinde sizi en çok zorlayan kısım ne oldu?

Şüphesiz ki kitap çıkarma sürecinde en çok zorlandığım husus, kitabıma koyacağım isim oldu. Zira biliyordum ki ilk kitabım hem benim için hem de sevgili okurlarım için çok ayrı, kıymetli bir yere sahip olacaktı. Onun içinde bu konu üzerinde ehemmiyetle durduğumu söyleyebilirim.

5) Bize gelecek hakkındaki planlarınızdan bahseder misiniz?

İstikbalde yazdığım kitapların sayısını artırmak ve bu eserleri de okurlarımla paylaşmak hayali taşıyorum. Hiçbir zaman yazmayı, paylaşmayı bırakmak istemiyorum. Çünkü inanıyorum ki insan, her şeyin oldukça hızla aktığı bu çağda okuyarak, yazarak ve paylaşarak zamanı durduramasada bir nebze yavaşlatabiliyor.

6) Yeni yazarlara tavsiyeleriniz nelerdir?

İlk önce iyi bir okur olmaları. Çünkü iyi bir okur, kitaplara ve yazılara hakim olan bir insan, kendini daha iyi ifade eder, çok daha nitelikli eserler ortaya koyar. Daha sonrasında da hiçbir zaman pes etmemeli, her daim sebat içinde kalmaları. Çünkü bilmeliler ki hayatta başarmanın yanında başarısızlık da mevcuttur. İyi bir yazara düşen, tüm bu olumsuzluklara takılmadan sadece yazmaktır.

RÖPORTAJ

ENES PAPAĞAN İLE VEFAKÂR SÖYLEŞİLER KONUK: BARIŞ PAPAĞAN

7)Yazmanın hayatınızdaki yeri nedir ve sizin için ne ifade ediyor?

Yazmak, benim için insanlara ulaşabildiğim, düşüncelerimi en iyi şekilde aktardığım bir yöntem. Bu faydası yanında zihinsel bir terapi gibi. Kalemimi elime alıp, düşüncelerimin dökülmesine izin verdiğim sürece cümlelerle beraber hayatımdaki tüm olumsuzluklarımda döküldüğünü, bertaraf olduğunu hissediyorum. Yazdıklarımın insanlar nazarında bir karşılık aldığına ise, gönüllerine dokunduğunu gördükçe azmim artıyor, yazdıklarımın bir anlam bulduğuna inanıyorum.

8)Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?

Okumak öyle bir faaliyet ki insan oğlunun hayatı müddetince asla bırakmaması gereken bir durum. İyi bir insan olmak için, başarılı bir birey olmak için, mesleki anlamda başarıyı elde etmek için veyahut da iyi bir okur yazar olmak için hülasası insanoğlundan ayrılmayan, ayrılamayan bir parça. Onun içindir ki yolunuzun hiçbir zaman kitaplardan, okumaktan ayrı düşmemesini diliyorum.

HASRET SANCISI

Rabia Durmuş

Hıçkırır hıçkırır ağlamak istiyorum...
Küçük bir kız çocuğu gibi.
Sığamıyorum yerlere, göklere.
Hasret sancısı eritiyor beni.
Uykularım kaçıyor.

YÜZÜNÜN AKIYLA ÇIKAR MEYDANA

Cemal Karsavran

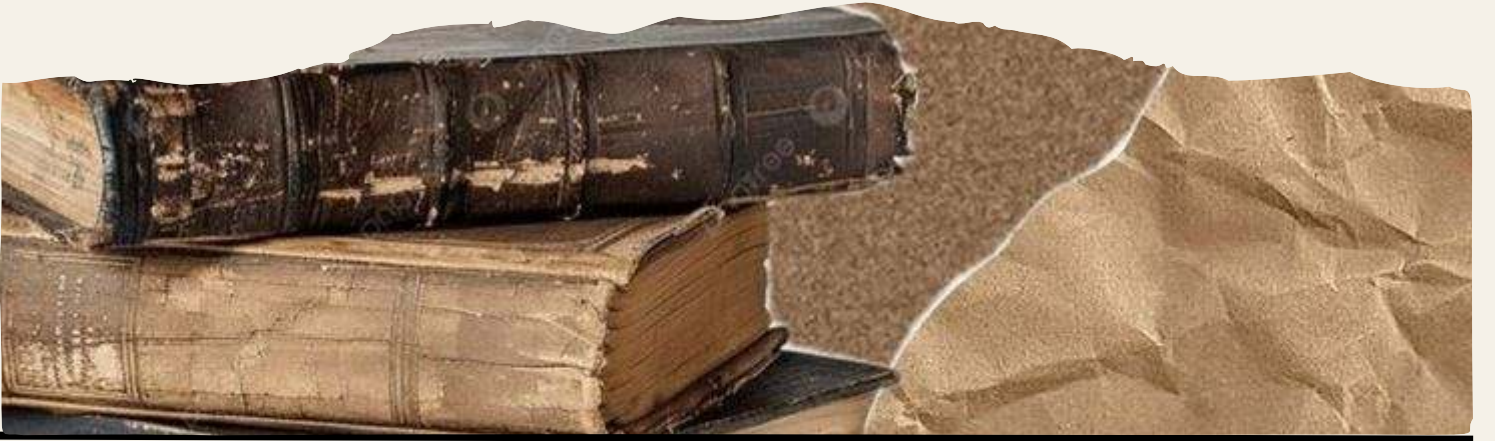
Yıllar var ki hep çalışır didinirim
Emek verir huzur arar dururum
Düş kurar hayallerle avunurum
Her yarın umut; gözümde canlanır

Yüklemiş sırtıma ömür yükünü
Anlatmakla bitmez dertler bütün
Lidyalının bana ettiği kötülüğü
Hangi biri nasıl anlatılır yazılır

Çekirdek aileyim bir kız bir oğlan
Yok, hayatımda hiç yalan dolan
Bir çiçeğim var arada sararıp solan
Tanrının bana hediyesidir

İşime aşım kem gözle bakanı
Emeğimi çalıp her gün ağlayanı
Varsılın cebinden alıp yılanı
Gözünün önüne koyasım gelir

Cemalim yaranmaz her ne yaparsa
Türlü yalanlarla kandırılsa da
Ahlak dersi verir olgunluğuyla
Yüzünün aklıyla çıkar meydana

HARMAN

Kamil Erbil

Köyün üzerindeki dağların ardında kızıl bir güneş doğarken, Ali'nin gözleri de açıldı. Sabahın serinliği yavaşça yerini yakıcı yaz sıcağına bırakmak üzereydi. Bugün, tarladan toplanan buğday destelerinin harman yerine taşınıp, düvenle tanelerinden ayrılma günüydü. Bereketin topraktan sofraya uzanan zorlu ama kutsal yolculuğunun en önemli adımı.

Annesi çoktan kalkmış, tandırda ekmek pişiriyor, babası ise avluda atları hazırlıyordu. Ali aceleyle giyinip, anasının hazırladığı peynir, zeytin ve taze ekmekten oluşan hızlı bir kahvaltıyı yaptı. Kalbinde hem heyecan hem de omuzlarına binecek yorgunluğun hafif bir endişesi vardı.

Güneş iyice yükseldiğinde, köyden harman yerine doğru yavaş bir göç başladı. Traktörler henüz yaygınlaşmamıştı; buğday desteleri, at arabaları ve sırtlardaki heybelerle taşınıyordu. Ali, babasına yardım ediyor, kollarının yettiği kadar buğdayı arabaya yüklüyordu. Babası, "Bu yıl da yüzümüz güldü oğlum, Allah bereket versin," derken, Ali de toprağın cömertliğine minnet duyuyordu.

Harman yeri, köyün biraz dışındaki düz ve geniş bir alandı. Geldiğimizde diğer köylüler de işe koyulmuştu. Etrafta neşe ve yorgunluğun garip bir karışımı olan bir ses uğultusu vardı.

Asıl iş, buğday destelerinin harman yerine serilmesiyle başladı. Öğleye doğru hava iyice ısınmıştı. Güneş, tenleri kavuruyor, alınlardan terler akıyordu. Babası ve komşular, hayvanlara koşulmuş tahta kızağa benzeyen, altında çakmak taşları olan düveni buğdayların üzerinde döndürmeye başladılar. Ali, elindeki uzun sopayla düvenin altından savrulan samanın yarlığını (harmanın kenarını) düzeltiyordu.

Düvenin ahenkli gürültüsü, hayvanların nal sesleri ve arada bir yükselen "Haydi, gayret!" nidaları, harman yerinin müziğiydi. Buğday sapları parçalanıp saman olurken, taneler ağırlıklarıyla yere çöküyordu. Ali, düvenin toz duman içindeki döngüsünü izlerken, bu eski usul çalışmanın büyüüne kapılıyordu. Her bir tane, alın terinin karşılığıydı.

Öğle yemeği molası, kısa ama bir o kadar da lezzetliydi. Annelerin getirdiği yoğurt, bulgur pilavı ve ayran, yorgun bedenlere can veriyordu. Gölge bir yerde oturup, gelecek yılın planlarından, havanın durumundan konuşuluyordu. Harman yerinin etrafını saran dayanışma ve birlik ruhu, sıcağın yorgunluğunu unutturuyordu.

Öğleden sonraki faaliyet, savurmaydı. Rüzgarın doğru yönden esmesi gerekiyordu. Babası, büyük tahta bir kürek alarak harmanın ortasına geçti. Kürekle buğday ve saman karışımını havaya atıyordu. Rüzgar, hafif olan samanı uzağa taşıırken, ağır olan taneler hemen oracıkta, temiz bir yığın halinde birikiyordu. Ali, samanın uçuşunu hayranlıkla izledi. Sanki rüzgarla dans eden altın zerrecikleriydi.

Akşama doğru, güneş batarken, harman yeri altın bir renge büründü. O günün mesaisi sona ermişti. Yerde, kocaman, temizlenmiş buğday yığınları yükseliyordu. Bu, kışlık un demekti, ekmek demekti, bir yıl daha geçim demekti.

Ali'nin kolları, bacakları hamlaşmış, her yeri toz ve samanla kaplanmıştı. Ama yorgunluğunun üzerinde tarifsiz bir mutluluk ve huzur vardı. Babası, Ali'nin omzuna dokundu: "Aferin oğlum, iyi çalıştın. Bereketli olsun."

Evin yolunu tutarken, harman yerinin loş silüetine son bir kez baktı. Bütün bir gün süren bu zorlu faaliyet, sadece buğdayın ayrılması değil, aynı zamanda aile olmanın, komşuluk etmenin ve toprağa bağlılığın da bir dersiydi. Ali, bu bereketli toprağın ve zorlu emeğin parçası olduğu için gurur duyuyordu. Yarın, yeni bir harman destesi onları bekleyecekti.

YARIM KALAN CÜMLE

“Cümleyi Kalbinden Dökülenlerle Tamamla”

**Cümleyi tamamla, mail adresimize gönder.
Diğer sayıda yayımlayalım...**

İLK SAYIDAN : “Belkide insan en çok"

“Belkide insan en çok **içindeki çocuk sustuğunda büyür**” Nurcihan Kızmaz

“Belkide insan en çok **sustuğu yerden kırılır**” Sedat Polat

TUTSAK

Asya Akın

Senden bana kalan
Bir uçurtmanın
İplerine bağlayıp
Saldım özgürlüğümü göğe...

Düğümlemiş bir uçurtma ipine bağlıymış hayat.
hayatım.
iplere.
bağlıymış.

GÖZLERİMİ KAPATMADIKÇA

Enes Papağan

Ah şu İzmir'in metroları,
Her hareketi seni hatırlatır.
Durak durak duruşları,
Her durağında seni aratır.

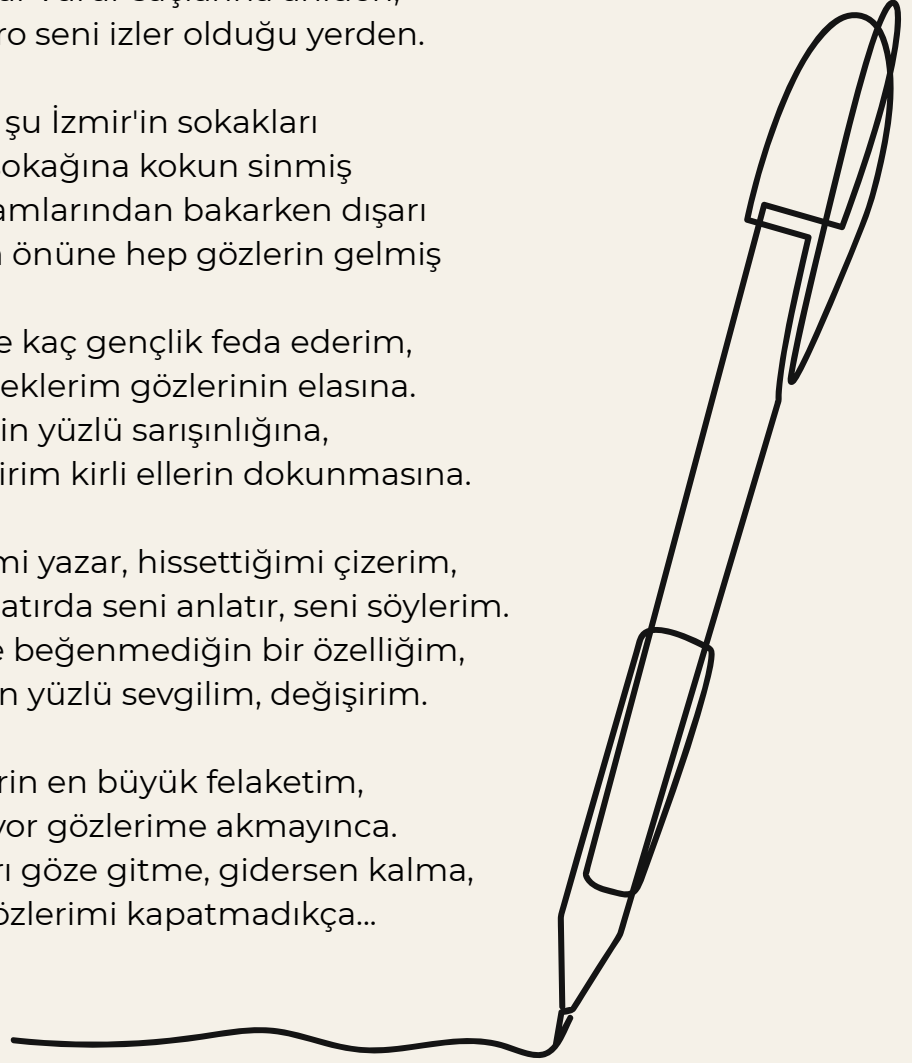
Açılır kapılar anons duyulurken,
Sen geçersin önümden...
Bir rüzgar vurur saçlarına aniden,
Tüm metro seni izler olduğu yerden.

Ah şu İzmir'in sokakları
Her sokağına kokun sinmiş
Otobüs camlarından bakarken dışarı
Gözlerimin önüne hep gözlerin gelmiş

Gülüştüne kaç gençlik feda ederim,
Kaç satır eklerim gözlerinin elasına.
Narin yüzlü sarışınlığına,
Nasıl izin veririm kirli ellerin dokunmasına.

Ben bildiğimi yazar, hissettiğimi çizerim,
O yüzden her satırda seni anlatır, seni söylerim.
Varsa bende beğenmediğin bir özelliğim,
Söyle narin yüzlü sevgilim, değişirim.

Gözlerin en büyük felaketim,
Acı veriyor gözlerime akmayınca.
Benden gayrı göze gitme, gidersen kalma,
Ben gözlerimi kapatmadıkça...

SESSİZ BİR AŞK

Meryem Fidan Kılıç

Bazı insanlar hayatımıza sessizce gelir ama en büyük gürültüyü içimizde bırakır. Sen de öyle bir yerdesin bende; ne tam tarif edebiliyorum ne de yok sayabiliyorum. Seni sevmek büyük sözlerle başlamadı. Bir anda olmadı hiçbir şey. Zamanla sana ve sevgime alıştım; sesine, bakışına, varlığına... Ve sonra fark ettim ki, alışkanlık dediğim şey aslında sevgimin en gerçek hâline dönüşmüştü. Sen yanımdayken dünya biraz daha sakin geliyor. Yan yana olduğumuzda içimdeki sevgi daha net, daha güçlü hissediliyor. Çünkü bazen kelimeler yetmiyor, sadece aynı yerde olmak bile her şeyi anlamlı kılıyor. Günler geçiyor, insanlar değişiyor, hayat akmaya devam ediyor. Ama içimdeki sevgi aynı yerde kalıyor. Ne uzaklık siliyor, ne zaman azaltıyor. Seni sevmek; büyük bir olay değil, her gün tekrar eden küçük bir “iyi ki” gibi. Ve ben en çok o “iyi ki”nin içinde büyüyen sevgimde kalıyorum.

KONUŞMAZLIĞIN ARDINDAN

Can Ahmet Doğrul

neşeli konuşmalarıyla
durgunluğa doğru bir koşturmam başladı
farklı konulardan bir bir sohbet açıldı
neşesi beni kuytulardan kurtardı
zaman ilgilendi bizimle
ve aniden şarkı söylemeleri başladı
gözlerimden tuttu sesi
yavaşça bitti gecemin sisi
cümleleri ayağa kaldırdı
sildi belirsizlikleri
gülümseyişleri içimi ısıttı
dinlemişti bizi kelimeler
tazeliklere sardı
gelmişti konuşma sırası
dindi bedenimde sönmüşlüğü acısı
doğmuştu eşsiz bir ses iklimi
bitap düştü konuşmazlığın bitkisi
farklı canlanışlar birikti
yaşamıma yeni bir tat ekti
sonlandı soğuk esintiler
bir yuvayla beraber şimdi içimdeki kesintiler
dudaklarımda ferah kıpırdanmalar
yüzümde bilmediğim bir neşe belirtisi
ses tellerimden geçen havanın açmaktaydı ilk çiçeği
hayret edebilmenin heyecanı
ve minnettarlığında
yükseldi bedenimin sıcaklığı
avuçlarımda kımıldanmalar
etrafıma bir buhar saçıldı
karmakarışık panik hissim geçti
yok oldu önümdeki engeller
konuşmalarıyla beraber
beni büyük bir desteklenmişliğe hapseder

KOŞAMAYACAK KADAR YORGUN

Türkü Bakır

Bugün yeni bir oyun buldum, orada geçiyor bu cümle.
“Koşamayacak Kadar Yorgunsun.”
Çok uzun düşünmeye gerek yok, öyleyim hakikaten. Öyleyiz.
Epey bir zamandır.
Koşamayacak, direnemeyecek, vazgeçmeden çabalayamayacak, tırmalayamayacak kadar yorgun.
Ummaktan ve bulamamaktan.
Kaybedip yerine koyamamaktan.
Bir basamak çıktım diye -bir gece rahat uyuyup- ertesi sabah beş basamak düşmekten.
Yolu düşünüp düzlüğe çıkamamaktan, o yokuşları bir kere de şöyle rahatça aşamamaktan,
depar da atsam kendime bir adım yaklaşılamamaktan.
Boğazım ağrımış bağır çağır ama bir Allah'ın kuluna ses duyuramamaktan, bir kucak çamur
da döksem hiçbir suyu bulandıramamaktan, hak edeni hakkınca utandıramamaktan.
Kendime en yakın bir tek ben iken, o beni bile tam tanıyamamaktan, dağları tırmanıp
tırmanıp her yanım kan revan, ovalara bir türlü varamamaktan ve hatta ellerimi açıp “hani
nerede bu ovalar?” diye bile kimseye soramamaktan.
Korkmaktan da çok yorgunum bakın.
Korkmanın kendisinden de ayrıca korkmaktan.
Korkunun kendisi olmaktan.
Korkmaktan başımı bir alamamaktan.
Kendimin o korkan halini bir avluya terk edip hiçbir güvenlik kamerasına yakalanmadan
oradan sinsice kaçamamaktan.
Bazı şeyleri aklıma bile getirememekten yorgunum. Akla getirmesinin teklif bile
edilememesinden. Olan her şeyi öylece, olduğu haliyle kabullenmeyi bu kadar kolay
benimseyen bu bana yabancı, herkese yeni “ben”den de yorgunum.
Uzanıp eremeyecek kadar. Yakalayıp tutamayacak kadar.
Uykudan bile dinlenmiş uyanamayacak kadar.
Haftalarca konuşmuş gibiyim, hiçbir şey demeden. Dilim damağım da kupkuru.
Soluk soluğa kalmadan, nefessiz.

Koşamayacak Kadar yorgunum, bu doğru.
Bunu söylemek bile son derece yersiz.
Koşamayacak Kadar yorgunum bu doğru.
Bir şeylerden, bir şeylerden ve başka bir sürü şeylerden.

SABRIMIN SON DEMLERİ

İmran Annadinç

Terk edilşin ağırlığı çöktü üzerime,
Sokaklara vurdum kendimi.
Seni aradım her adımda...
Yokluğun upuzun bir yol,
Soluksuz...

Sensizlik buz gibi soğuk,
Her zerremle titredim.
Sabrımın son demleri...
Kapına geldim;
Ya gelirsin benimle,
Ya biteriz birlikte...

HİÇLİĞE AÇILAN AVLU

Halil İbrahim Ünlü

Taşın göğsünde yarılan tohum,
Geceye inat, ışıyan sızı.
Göğün gerilmiş kanatları altında,
Solmayan o kadim mühür.

Bozkırın sarı ürperişi,
Yıldızlardan süzülen zümrüt nefes...
Çocuk yüzlerinde uyanan fecir,
Sırrı dökülmüş, saydam mekan.

İçime devrilen gri sokaklar,
Uğultulu, ağır bir hezeyan.
Gezgin bir pusun ardında yitik,
En kuytu köşesi sığınağımın.

Sızan bir gölgedir zaman,
Sükûta gömülü derin yankı.
Ufku yırtan kanat seslerinde,
Fânilikten sonsuzluğa göç.

Zirvelerimi saran kül rengi örtü,
Güzün göğsüme bıraktığı çapa.
Dipsiz sularında ruhumun,
Dinmeyen, ıslak bir serinlik.

Yeryüzü ağrısı, beyaz bir sağanak,
İki mühlet arası sessiz sarmal...
Közden bir uçurumdur o son bakış,
Önümde, hiçliğe açılan avlu.

KALEM VEFAKÂR'DA

“Vefakâr'ın Mektupları”

Bazı insanlar vardır; hayatımıza sessizce girer, ama gidişlerinde büyük boşluklar bırakırlar. Ardında kalan yalnızca anılar değil, tamamlanmamış cümleler, söylenememiş sözler ve içimizde büyüyen bir özlemdir.

İnsan bazen en çok, söyleyemediği şeylerin yükünü taşır. Bir “kal” diyememek, bir “özledim”i içine gömmek ya da bir “affet”i yıllarca ertelemek... Belki de bu yüzden mektuplar var. Kelimelerin, sesimizin yetişemediği yerlere ulaşabilmesi için.

Bu mektubu kime yazdığını bilmeyenler olabilir; ama hisseden herkes kendinden bir parça bulacaktır. Çünkü hepimizin içinde yarım kalmış bir hikâye, geç kalınmış bir vedâ ve saklı bir hasret vardır.

Eğer bu satırları okuyorsan, bil ki bazı insanlar gitse de izleri kalır. Ve bazı duygular, zaman geçse bile eskimez.

KADER

Hiranur Papağan

Yanlış gördün belkide
Papatyaydı kafamın üstündeki
Neyi anımsatmıştı ki bana bu kadar
Silinmeyen bir an mıydı kaderimizdeki ?

Yanlış anladım belkide
Şarkılar çaldı sensizliğe
Haberim yokken kaybolmuştum
Gözlerinle denk gelince yeniden
doğrulmuştum.

Söylesene nasıl bir şeysin sen
Şarkıların,filmlerin,dizelerin içinde
Kalbimin en derinlerinde
Söylesene ne hale geldim senin sayende

Gözyaşlarım senin içindi belkide
Seni sevebilmek bastırırdı kalbime
Daha çok canım yanmaya başlasada
Bir şey gelmedi elimden her seferinde

NE ZAMAN DOĞACAK?

Murat Başaran

Gördüğüm levha-i hüsrânı kime şerhedeyim?
Bu sağır kubbede feryat ile ben neyleyim?
"Uyan!" dedikçe ahali dönüp arkasını yatar,
Mütefekkir kulübesinde her gün ümit batar.

Lakin gitmiyor içimdeki o çocuksu sızı,
Bırakıp kaçamam bu bahtsız, bu öksüz kızı.
Kızsam da, kırılısam da bu toprak benim canım,
Feda olsun bu tefekkürle dökülen kanım!

Görüp de sızlamaz mı kalbin bu viran yurda?
Nasıl düşer koskoca bir çınar, hain kurda?
Feryadı feryat doğurur, gözyaşı durmaz akar,
Milletin istikbaline her gün bir hançer çakar!

"Kader" deyip oturmak yakışır mı şanına?
Bu miskinlik dokunmuyor mu hiç vicdanına?
Silkin de at üstünden şu asırlık gafleti,
Çalışmak kurtaracaktır ancak bu milleti!

Gözyaşıyla ıslanmadı mı Anadolu'nun taşı?
Gençler, unutmayın sakın o çetin savaşı.
Çalış ki yarınlar sana minnettar kalacak,
Cehaletin üstünde ilmin gücü doğacak!

ON BİRDEN SONRASI

Pınar Akyüz Atmaca

Şehrin en kalabalık caddesinde
üşüyordu adam
bir ses deęsin istiyordu adına,
bir dil, yokluğunu yarına bıraksın
gündüzleri ceketinden çıkmıyordu
kimsesizliğine kaş çatılsın,
bir dudak bükülsün istiyordu

bir karanfil taşıyordu göğsünde,
kaburgalarından sızan yalnızlığı
kokluyordu her sabah
dudaklarına hiç değmeyen gülüşlerinin
kırıklarını topluyordu
beş vakit.
yeriniyordu dünyanın onsuz
düzenine

gün, karanlığa sununca gururunu
sokak lambaları kucaklardı
kaldırımları
topuklar değerci tüm silüetlere
duvarlarda gölgeler çoęalırken
başında bir bulut
dağıtırdı saçlarını
yeni bir vedaya seyirci olana dek
kaldırmazdı başını

bir gün durdu gölgesiz adam,
kırık bir kapıda semaya baktı
uzun uzun birleştirdi dudakları
ve saymaya başladı
beş, altı, yedi, sekiz...
beş, altı, yedi, sekiz...

dokuz, on, on bir...

önce gözlerini indirdi adam
sonra başını,
ve cılız merakını
çiçekler açmış bir şapka ona bakıyordu
ağabey sen kaçta gidiyorsun diyordu

sokak lambasıyla aynı yöne döndü adam
ışık sustu sonra,
şehir çekildi önünden
bir düşünce öldü
adamdan önce.

GİBİ

Ecrin Saygı

Susarak sevdim ben seni
Korkumdan değil bu suskunluk
Toparlayamadığımdan kelimeleri
Hepside heyecandan yani değil korkudan

Bir kız çocuğu gibi sevdim sen
Uzangaç, sakın belli etmeden
Korkudanda değil hani çekinmekten
Korkudanda değil bu hani çekinmekten

Çiçeğin kelebeği sevdiği gibi sevdim
Gelmeyeceğini bile bile bekledim seni
Tek tek döktüm yapraklarımı
Seviyor ... Sevmiyor...
Korkudanda değil bu bekleyiş aşktan

Güneşin geceyi sevdiği gibi sevdim seni
Bugünün yarını beklediği gibi bekledim seni
Yazın kişi görmek istemesi gibi
Ama buda bir gerçek işte
Olamayız biz birlikte

SEN DEĞİL MİDİR

Melis Taybar

Ey bu şahsıma müptela olan can!
Düştüğüm tuzak yolun değil midir?
Eyleyen sevdan beni, eyleyen Canan.
Daldığım uzak gönlün değil midir?

Çektiğin sineme intihar ipini.
Bu astığın sen değil midir?
Sevdiğin başka mı yar, ettin mi yeminini?
Yar diye gizledim sen değil midir?

Dinmiyor pınarlarım Sen diye sızlarım.
Yüzümde gölge gölge izin değil midir?
Duyulmasın diye susturduğum sızılarım.
Dilimde tüy tüy sesin değil midir?

Zehirdir içtiğim senden ayrı.
Her gün ölüm değil midir?
Yoktur bu sezgimin ruhuna zararı.
Bu sevda ki bana zulüm değil midir?

Yokluğunda uzlettir her anım.
Gecemi gün eyleyen hayalin değil midir?
Bir selamını çok görme a- canım.
Asırlarca bekleyen ben değil midir?

BABA HASRETİ

Nurcihan Kızmaz

Sözlerin yarım kaldı bir akşam üstü,
içimizde kaldı sesin.
Tamamlayamadık...

Biz de yarım kaldık,
Büyüyemedik.
Ya da büyüdük mü?
Tam anlayamadık.

Çayın soğudu masada,
Evimiz de soğudu o anda,
Gidişin bir yaz günüydü ama
O günden beri ısınamadık.

Her adımda geçmişini yokladık,
usulca,
Her yerdeydin ama
yoktun,
Tanımlayamadık.

Bir eksiklik değil bu,
Alışamama...
Öğrenemedik yokluğunu,
Tanıyamadık.

ÇAKRAM TIKANDI, CÜZDANIM AÇILDI

Aylin Bayrakdarlar

Son yıllarda çakralar biraz apartman tesisatına döndü. Herkes bir yerden sesleniyor: “Kök çakran tıkalı, kalp çakran kapalı, boğaz çakran küs, üçüncü gözün de zaten aidatı ödememiş.” İnsan da ister istemez düşünüyor: Bu çakralar enerji merkezi mi, yoksa ruhsal sanayi sitesi mi? Elbette çakra konusu hafife alınacak bir konu değil. Kökü Doğu öğretilerine, yoga geleneğine, meditasyona ve insanın beden-zihin-duygu bütünlüğünü anlamaya dayanır. Çakra, en yalın hâliyle bedendeki enerji merkezlerini temsil eden bir kavramdır. Sanskritçede “çark” ya da “tekerlek” anlamına gelir. Yani mesele gökyüzünden düşmüş sihirli bir düğme değil; insanın kendi iç düzenini, duygu akışını, beden farkındalığını ve yaşamla kurduğu bağı anlatan sembolik bir sistemdir.

Ama biz ne yaptık? Her güzel kavram gibi bunu da biraz pazarlama rafına koyduk. Üzerine de etiket yapıştırdık: “Çakra açılır. Hızlı sonuç alınır. Üç seansta ruhsal Wi-Fi güçlenir.” Oysa çakra çalışması, insanı korkutmak için değil, kendini fark etmesi için vardır. “Çakran tıkalıysa mahvoldun” diye bir hüküm vermek yerine, “Hayatının hangi alanında akış zorlanıyor?” diye bakmak daha sağlıklı olur. Mesela kendini güvende hissetmiyorsan kök çakra sembolü üzerinden güven duygunu inceleyebilirsin. Kendini ifade edemiyorsan boğaz çakrası üzerinden sözünü, suskunluğunu, bastırdığın cümleleri fark edebilirsin. Sevgi almakta ya da vermekte zorlanıyorsan kalp alanı üzerinden kapanmalarına bakabilirsin. Bu bir teşhis değil, bir farkındalık haritasıdır.

Çakra dengelemenin temeli de sanıldığı kadar karmaşık değildir. İlla tütsü dumanı içinde kaybolmak, kristalleri geometrik düzene sokmak, üç saat boyunca “Ben şu an çok ruhsalım” yüzü yapmak gerekmez. Bazen derin bir nefes, bazen bedeni dinlemek, bazen yürümek, bazen yazmak, bazen susmak, bazen de bir mandalayla renklendirmek yeterlidir. Çünkü denge çoğu zaman büyük gösterilerle değil, küçük fark edişlerle gelir. Bir insanın kendi bedenine dönmesi, nefesini izlemesi, duygusunu bastırmadan görmesi, kendine dürüstçe “Ben burada ne hissediyorum?” diye sorması zaten başlı başına güçlü bir çalışmadır. Meditasyonun temeli de budur: Dışarıdaki gürültüyü biraz kısmak ve içerideki sesi duymak.

Burada önemli olan şudur: Çakra bilgisi kıymetlidir ama korku üzerinden satıldığında anlamını kaybeder. “Çakran kapalı, hayatın mahvolur” cümlesi ruhsal bilgi değil, pazarlama alarmıdır. İnsan zaten yeterince endişeli. Bir de çakralarına performans baskısı yapmayalım. Gariban enerji merkezi sabah sekiz akşam beş çalışmıyor sonuçta.

Çakra çalışmaları, insanın kendini tanımasına yardımcı olabilir. Ama kimseye bağımlı olmak zorunda değilsin. Kimse sana kendi iç dengeni senden daha çok bilemez. Rehberlik alınabilir, eğitim alınabilir, bilgi öğrenilebilir. Fakat kendi iç alanının anahtarını tamamen başkasına teslim etmek başka bir konudur.

Denge dışarıdan satın alınan bir paket değil, içeride hatırlanan bir hâl olabilir. Bu yüzden çakra konusuna biraz daha sade, biraz daha akli başında, biraz daha neşeli bakalım. Evet, çakralar önemlidir. Evet, insanın duygu, beden, zihin ve ruh bütünlüğünü anlamasında güzel bir sembol dili sunar. Ama hayır, her mutsuzluğun nedeni “üçüncü gözün panjuru inmedi” değildir.

Bazen sadece yorulmuşsundur. Bazen sadece susmuşsundur. Bazen sadece kendini çok uzun zamandır duymamışsındır. Ve bazen denge dediğin şey, çok büyük bir ritüel değil; bir bardak su içip derin bir nefes aldıktan sonra kendine dürüstçe dönmektir. Çakra çalışması da tam burada başlar: Korkuda değil, farkındalıkta. Bağımlılıkta değil, içsel sorumlulukta. Pahalı vaatlerde değil, sade bir bilinç hâlinde.

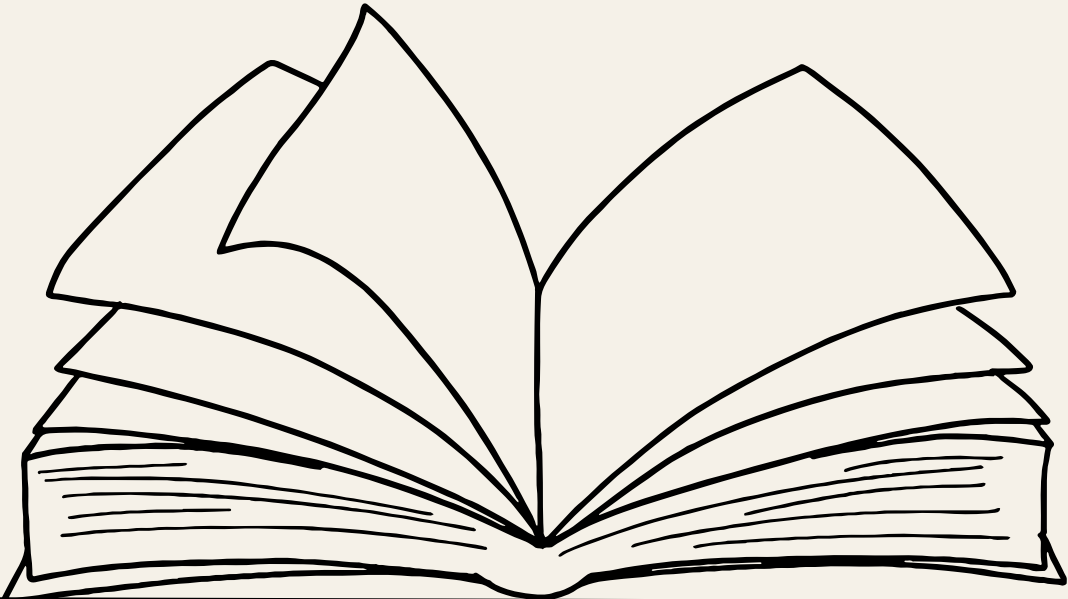
Yani sevgili okur, çakran tıkanıp diye hemen paniğe kapılma. Önce bir nefes al. Sonra bedenine sor. Sonra kalbine bak. Cüzdanın da biraz dinlensin.

ZAMANIN İZLERİ

Rojbin Demirel

Dışarıda durmadan akan bir nehir,
Akrep ve yelkovan kısılcında şehir.
Bir tatlı rüzgârla savrulur ömür,
Yüzümüzde çizgiler, gözlerimizde kahr.
Çocukken uçurtmam göklere ağardı,
Dünya o zamanlar ne kadar da dardı.
Şimdi sığmaz oldu sokağa, eve;
Oysa çocukken her şey bir masaldı.
Bir dostun selamı, bir sıcak kahve,
Teselli ararız düşerken kederle.
Yıllar geçse bile eksilmez sızı,
Avunur dururuz eski bir resimle.
Ve perde kapanır, durulur sesler,
Sonunda tükenir o son nefesler.
Geride bırakıp malı mülkü de,
Sessizce göçeriz, kalır hevesler.

“Yarım Bırakmayanların Sesi...”

BİZİ TAKİP EDİN

 @vefakardergi

 vefakardergi@gmail.com

Linktree* /vefakardergi

 Vefakâr

 yazaragaciyayinevi.com

3.sayı çok yakında...